

Sygn. akt IV Kz 18/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki (spr.)

Sędziowie : SO Andrzej Środek

SO Marek Poddębniak

Protokolant : sekr. sąd. Patrycja Ignaczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Bożeny Ławrowskiej

po rozpoznaniu w sprawie **Ł. K.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.

zażalenia Prokuratora Rejonowego w Jaworze

na postanowienie Sądu Rejonowego w Złotoryi
z dnia 30 grudnia 2013 r.

w przedmiocie tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Złotoryi na podstawie art. 344 k.p.k. utrzymał stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył Prokurator i wniósł o jego zmianę poprzez wskazanie, że tymczasowe aresztowanie oskarżonego ma trwać do dnia 19 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zawarte w zażaleniu zarzuty i wnioski nie są trafne, lecz co do zasady skarżący słusznie wskazuje na wadliwość zaskarżonego postanowienia.

Nie przekonują uwagi Prokuratora o rzekomym naruszeniu przez sąd pierwszej instancji art. 251 § 2 k.p.k., które miałyby polegać na braku wskazania w zaskarżonym postanowieniu okresu, na jaki zastosowano wobec oskarżonego tymczasowe aresztowanie. Ów termin zawarty bowiem został w postanowieniu z dnia 17 maja 2006 r. i po zatrzymaniu oskarżonego w dniu 19 listopada 2013r. wskazywał jasno, że tymczasowe aresztowanie Ł. K. ma trwać do 19 stycznia 2014 r. A zatem w dniu 30 grudnia 2013 r., gdy zapadało zaskarżone postanowienie, nie było potrzeby podejmowania decyzji o przedłużeniu okresu tymczasowego aresztowania i wskazania nowego terminu jego stosowania. Stało się to natomiast w kolejnym postanowieniu, które Sąd Rejonowy wydał w dniu 10 stycznia 2014 r. (k- 543).

Trzeba jednak stwierdzić, że sytuacja procesowa, jaka wytworzyła się w niniejszej sprawie nie dawała podstaw do zastosowania przez sąd pierwszej instancji art. 344 k.p.k., tj. do wypowiedzania się na temat potrzeby utrzymania tymczasowego aresztowania po tym, jak oskarżony został ujęty i zatrzymany w dniu 19 listopada 2013 r. Wskazana w art. 344 k.p.k. konieczność rozważenia potrzeby utrzymania tymczasowego aresztowania znajduje bowiem zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy do sądu wpływa akt oskarżenia, a oskarżony jest tymczasowo aresztowany. Ustawodawca uznał, że konieczne jest wówczas dokonanie przez sąd dodatkowej, szczególnej oceny, czy utrzymywany przez prokuratora w toku postępowania przygotowawczego areszt powinien być nadal kontynuowany po tym, gdy sprawa weszła już na etap postępowania jurysdykcyjnego. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

W chwili wniesienia aktu oskarżenia Ł. K. nie był tymczasowo aresztowany, a środek ten zastosowano dopiero w późniejszym czasie, na etapie postępowania jurysdykcyjnego, już po tym jak doszło do uchylenia pierwszego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nie oznacza to oczywiście, że sąd pierwszej instancji nie miał obowiązku dokonania oceny, czy areszt, orzeczony na mocy postanowienia wydanego dopiero po wpłynięciu aktu oskarżenia, powinien być rzeczywiście wobec oskarżonego nadal stosowany. Taka analiza była i wciąż jest konieczna, lecz z przyczyn omówionych wcześniej, odbywać się winna na podstawie art. 253 § 1 k.p.k., a nie art. 344 k.p.k.

Reasumując, rację ma autor zażalenia, że co do zasady zaskarżone postanowienie było błędne, a ściślej przyjąć trzeba, że było ono zbędne. Skoro bowiem na dzień 30 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy uznawał, że konieczne jest stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, to z urzędu nie powinien wydawać w tym przedmiocie żadnego postanowienia, które ten pogląd by artykułowało. Procedura karna, poza sytuacją wskazaną w art. 344 k.p.k., nie wymaga bowiem od sądu, by z urzędu, w formie orzeczenia, sygnalizował, że za słuszne uważa utrzymywanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania. Wyznaczenie posiedzenia i wydanie postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania z urzędu możliwe jest jedynie wówczas, gdy sąd uzna, że zachodzi potrzeba uchylenia lub zmiany tego środka zapobiegawczego na podstawie art. 253 § 1 k.p.k., albo przedłużenia okresu jego stosowania.

Pomimo zatem, że w chwili obecnej byt prawny zaskarżonego postanowienia w zasadzie przestał istnieć, zwłaszcza w obliczu przedłużeniu aresztu w dniu 10 stycznia 2014 r., to jednak w ramach kontroli instancyjnej i badania jego legalności sąd odwoławczy, z przyczyn omówionych wcześniej, uznał za konieczne uchylenie tego orzeczenia i tym samym wyeliminowanie go z obiegu prawnego.

Orzeczono więc jak na wstępie.